

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

13 декември 2017 година *

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Иран, взети с цел да се предотврати разпространението на ядрено оръжие — Замразяване на средства — Задължение за мотивиране — Извъндоговорна отговорност — Достатъчно съществено нарушение на правна норма, с която се предоставят права на частноправните субекти“

По дело T-692/15

HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH, установено в Хамбург (Германия), за което се явяват M. Schlingmann и M. Bever, *avocats*,

ищец,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват M. Bishop и J.-P. Nix, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, за която се явяват първоначално S. Bartelt и R. Tricot, а впоследствие R. Tricot и T. Scharf, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет иск на основание член 268 ДФЕС за обезщетение на вредите, които ищецът твърди, че е претърпял в следствие от включването на неговата фирма, от една страна, с Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 195, 2010 г., стр. 25) в приложение V към Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, 2007, стр. 1) и от друга страна, с Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент № 423/2007 (ОВ L 281, 2010 г., стр. 1) в приложение VIII към Регламент № 961/2010.

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: S. Frimodt Nielsen, председател, I. S. Forrester и E. Perillo (докладчик), съдии,

секретар: E. Coulon,

* Език на производството: немски.

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

I. Обстоятелства по спора

- 1 HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (наричано по-нататък „HTTS“ или „ищецът“) е дружество, учредено по германското право през м. март 2009 г. от г-н N. Bateni, който е неговият едноличен собственик и управител. HTTS извършва дейност в областта на морското представителство и техническото управление на кораби.
- 2 Настоящото дело е образувано във връзка с ограничителните мерки, установени с оглед на оказване на натиск върху Ислямска република Иран с цел тя да преустанови чувствителни по отношение на ядреното разпространение дейности или разработването на системи за ядрено оръжие (дейности, наричани по-нататък „ядреното разпространение“). По-конкретно това дело е част от делата относно мерки, предприети срещу корабното дружество Islamic Republic of Iran Shipping Lines (наричано по-нататък „IRISL“), както и срещу физически и юридически лица, за които се твърди, че са свързани с това дружество, сред които според Съвета на Европейския съюз фигурират по-специално HTTS и две други морски дружества: Hafize Darya Shipping Lines (наричано по-нататък „HDSL“) и Safiran Ryam Darya Shipping Lines (наричано по-нататък „SAPID“).
- 3 Първоначалното включване на фирмата на HTTS в списъците с лицата, образуванията и органите, на които са наложени ограничителни мерки съгласно приложение V към Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, 2007 г., стр. 1), е осъществено на 26 юли 2010 г. в следствие от влизането в сила на Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 195, 2010 г., стр. 25). Посоченото включване не е било предмет на жалба за отмяна. В замяна на това включването на фирмата на HTTS в списъците с лицата, образуванията и органите, които са обект на ограничителни мерки съгласно приложение VIII към Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент № 423/2007 (ОВ L 281, 2010 г., стр. 1), което е осъществено няколко месеца по-късно посредством посочения регламент, е оспорено от HTTS и впоследствие отменено от Общия съд поради непълнота на мотивите (вж. т. 5 по-долу).
- 4 В Регламент № 668/2010 главното основание за включване на фирмата на HTTS е, че това дружество „[д]ейства от името на HDSL в Европа“. В Регламент № 961/2010 основанието е, че дружеството е „[к]онтролирано от IRISL [и/]или действащо от [негово] име“.
- 5 С решение от 7 декември 2011 г., HTTS/Съвет (T-562/10, EU:T:2011:716) Общият съд отменя Регламент № 961/2010 в частта, която засяга това дружество, но отмяната има действие, считано от 7 февруари 2012 г., с цел да се даде възможност на Съвета евентуално да допълни междувременно мотивите за повторното включване на фирмата на HTTS. В това отношение Общият съд всъщност приема, че отмяната с незабавно действие на Регламент № 961/2010 може да доведе до сериозно и непоправимо засягане на ефективността на наложените с този регламент ограничителни мерки срещу Ислямска република Иран, тъй като „не може все пак да се изключи възможността налагането на ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя по същество да е оправдано“ (решение от 7 декември 2011 г., HTTS/Съвет, T-562/10, EU:T:2011:716, т. 41 и 42).

- 6 След постановяване на решение от 7 декември 2011 г., HTTS/Съвет (T-562/10, EU:T:2011:716) фирмата на ищеца е била предмет на последващи включвания от страна на Съвета в други списъци, което е оспорено от дружеството и впоследствие отменено от Общия съд съответно в решения от 12 юни 2013 г., HTTS/Съвет (T-128/12 и T-182/12, непубликувано, EU:T:2013:312) и от 18 септември 2015 г., HTTS и Bateni/Съвет (T-45/14, непубликувано, EU:T:2015:650).
- 7 Всъщност на този етап трябва да се напомни, че с решение от 16 септември 2013 г., Islamic Republic of Iran Shipping Lines и др./Съвет (T-489/10, EU:T:2013:453) Общият съд е отменил и включването в съответните списъци на фирмата на IRISL и на други морски дружества, сред които са HDSL и SAPID, с мотива, че представените от Съвета доказателства не обосновават включването на фирмата на IRISL и следователно не могат да обосноват и приемането и запазването в сила на ограничителни мерки по отношение на другите морски дружества, които са били включени в списъците поради връзката им с IRISL.
- 8 С писмо от 23 юли 2015 г. ищецът отправя до Съвета искане за обезщетение на вредата, която твърди, че е претърпял поради първоначалното и последващите включвания на фирмата му в списъците с лица, свързани с дейността на IRISL.
- 9 В рамките на това искане за обезщетение ищецът изтъква правото си на обезщетение за имуществените и неимуществените вреди, които счита, че е претърпял не само в резултат от включванията на неговата фирма в регламенти №668/2010 и №961/2010, които са предмет на настоящия спор, но и на вредите, претърпени в резултат от последващите включвания и подновявания на включванията (вж. т. 6 по-горе). Общата сума на така твърдените имуществени вреди е 11 928 939 EUR, а тази на неимуществените вреди - 250 000 EUR за периода от 26 юли 2010 г. до 18 септември 2015 г.
- 10 С писмо от 16 октомври 2015 г. Съветът отхвърля това искане.

II. Производството и исканията на страните

- 11 На 25 ноември 2015 г. ищецът подава настоящия иск в секретариата на Общия съд.
- 12 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 5 април 2016 г., Европейската комисия е поискала да встъпи в подкрепа на исканията на Съвета. С решение от 13 май 2016 г. председателят на седми състав уважава това искане съгласно член 144, параграф 4 от Процедурния правилник на Общия съд.
- 13 Приключването на писмената фаза на производството е съобщено на страните на 30 август 2016 г. В предвидения в член 106, параграф 2 от процедурния правилник срок от три седмици от това съобщаване не е постъпило искане за насрочване на съдебно заседание.
- 14 С решение на председателя на Общия съд от 5 октомври 2016 г. настоящото дело е възложено на нов съдия докладчик, който заседава в трети състав.
- 15 На 30 май 2017 г. Съдът постановява решение Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402), като отхвърля жалбата и насрещната жалба срещу решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (T-384/11, EU:T:2014:986).
- 16 С решение от 8 юни 2017 г., съобщено на страните на следващия ден, Общият съд, който приема, че делото е достатъчно изяснено от доказателствата по преписката и при липса на искане на страните за насрочване на съдебно заседание (вж. т. 13 по-горе), решава да се произнесе по иска, без да провежда устна фаза на производството съгласно член 106, параграф 3 от Процедурния правилник.

- 17 При все това с акт, подаден в секретариата на Общия съд на 12 юни 2017 г., ищецът моли да бъде проведено съдебно заседание по-специално с оглед на постановяването на решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Serapan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402) и иска от Общия съд в рамките на действие по събиране на доказателства да изслуша неговия управител и едноличен собственик г-н Bateni по-специално във връзка с обхвата на твърдените имуществени и неимуществени вреди.
- 18 С решение от 20 юни 2017 г. Общият съд, на първо място, потвърждава своето решение от 8 юни 2017 г. (вж. т. 16 по-горе). Всъщност във връзка с искането на ищеца за провеждане на съдебно заседание Общият съд приема, от една страна, че това искане е направено несвоевременно (вж. т. 13 по-горе), а от друга страна, установява липсата на нови обстоятелства, които евентуално могат да обосноват провеждането на подобно съдебно заседание. Всъщност решение от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Serapan/Съвет* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), на което се позовава ищецът в подкрепа на искането си за провеждане на съдебно заседание, единствено потвърждава решение от 25 ноември 2014 г., *Safa Nicu Serapan/Съвет* (T-384/11, EU:T:2014:986) и следователно не може да обоснове започване на устната фаза на производството. На второ място, Общият съд не уважава искането за приемане на процесуално-организационни действия, свързано с изслушването на г-н Bateni, тъй като счита, че делото е достатъчно изяснено от доказателствата по преписката, както и от релевантната съдебна практика в областта на оценката на вредите, които произтичат от незаконосъобразна ограничителна мярка (вж. също т. 93 по-долу).
- 19 Ищецът моли Общия съд:
- да осъди Съвета да му плати обезщетение в размер на 2 513 221,50 EUR за имуществените и неимуществените вреди, претърпени в резултат от включването на фирмата му в списъците с лицата, образуванията и органите, които фигурират в приложение V към регламент № 423/2007 и в приложение VIII към Регламент № 961/2010 (наричани по-долу общо „спорните списъци“),
 - да осъди Съвета да плати, считано от 17 октомври 2015 г., лихви за забава в размера на лихвата, прилагана от Европейската централна банка (ЕЦБ) по основните ѝ операции по рефинансиране, увеличена с два пункта,
 - да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.
- 20 Съветът, подпомаган от Комисията, иска от Общия съд:
- да отхвърли иска като частично недопустим и във всички случаи, като напълно неоснователен,
 - да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

III. От правна страна

A. По предмета на иска

- 21 Във връзка с предмета на иска следва да се посочи в самото начало, че по същество ищецът претендира „на първо време“ единствено обезщетение за претърпените вреди от 26 юли 2010 г. нататък поради включването посредством Регламент № 668/2010 на фирмата му в списъка с лицата, образуванията и органите, който се съдържа в приложение V към Регламент

№ 423/2007, и от 25 октомври 2010 г. нататък — поради включването на фирмата му посредством Регламент № 961/2010 в списъка с лицата, образуванията и органите, които се съдържа в приложение VIII към Регламент № 961/2010 (вж. т. 5 по-горе).

- 22 Следователно *ratione temporis* възникналите в резултат от двете посочени включвания вреди, във връзка с които ищецът претендира обезщетение, „на първо време“ са били претърпени през периода от 26 юли 2010 г. — датата на първоначалното включване на фирмата на ищеца в списъците с юридически лица, свързани с IRISL, до 23 януари 2012 г. — датата на приемането на Регламент за изпълнение (ЕС) № 54/2012 на Съвета от 23 януари 2012 година за изпълнение на регламент № 961/2010 (ОВ L 19, 2012 г., стр. 1). Всъщност на тази дата включването на фирмата на ищеца, осъществено с Регламент № 961/2010, престава да има правно действие.

Б. По възражението за недопустимост, изведено от погасяването по давност на иска за обезщетение на ищеца

- 23 Член 46 от Статута на Съда на Европейския съюз, който е приложим в производството пред Общия съд по силата на член 53 от посочения статут, има следното съдържание:

„Исковете срещу Съюза по дела в областта на извъндоговорната отговорност се погасяват след изтичането на срок от пет години от датата на възникване на събитието, което ги обуславя. Давността се прекъсва с предявяването на иск пред Съда или ако преди образуването на това производство увредената страна е предявила претенцията си пред съответната институция на Съюза. В последния случай производството се образува в двумесечен срок, предвиден в член 263 от Договора за функционирането на Европейския съюз; разпоредбите на член 265, втора алинея от Договора за функционирането на Европейския съюз се прилагат, когато е уместно [...]“.

- 24 Без формално да прави възражение за недопустимост с отделен акт, Съветът посочва в своята дуплика, че искът е недопустим поради изтичане на давностния срок, предвиден в член 46 от Статута на Съда на Европейския съюз. В това отношение той посочва, че предявеният на 25 ноември 2015 г. иск се основава на актове, приети повече от пет години по-рано, а именно на 26 юли 2010 г., що се отнася до Регламент № 668/2010, и на 25 октомври 2010 г., що се отнася до Регламент № 961/2010.
- 25 Във всички случаи Съветът счита, че искът е частично недопустим с оглед на давността, приложима относно правото на ищеца да предяви иск за обезщетение във връзка с вредите, които твърди, че е претърпял преди 25 ноември 2010, т.е. пет години преди предявяване на иска, който всъщност е постъпил в секретариата на Общия съд на 25 ноември 2015 г.
- 26 Предвид обстоятелствата в конкретния случай Общият съд счита, че по съображения за процесуална икономия и в интерес на доброто правораздаване следва най-напред да разгледа въпросите по съществуването на спора, без на този етап да се произнася относно възражението за недопустимост, изведено от погасяването по давност на иска (вж. в този смисъл решение от 30 март 2006 г., *Yedaş Tarım ve Otomotiv Sanayi ve Ticaret/Съвет и Комисия*, T-367/03, EU:T:2006:96, т. 30 и цитираната съдебна практика).

В. По същество

- 27 Най-напред, що се отнася до твърденията на ищеца за незаконосъобразност на поведението на Европейския съюз като евентуален мотив за ангажиране на извъндоговорната отговорност на институцията, ищецът изтъква две основания, първото от които е изведено от нарушение на задължението за мотивиране, а второто — от нарушение на материалните изисквания, които обосновават включването на неговата фирма в спорните списъци.
- 28 Преди обаче да бъдат разгледани тези две основания, най-напред следва да бъдат напомнени установените в съдебната практика критерии в рамките на иска за обезщетение, свързани с преценката на условието относно наличието на незаконосъобразност, в извършването на която съответната институция е упрекната.

1. Предварителни бележки относно установените в съдебната практика критерии за преценка на незаконосъобразността в рамките на иска за обезщетение

- 29 За съжаление съгласно добре установената съдебна практика установяването на незаконосъобразността на правен акт на Съюза например в рамките на иск за отмяна не е достатъчно, за да се приеме, че извъндоговорната му отговорност, свързана с незаконосъобразността на действията на някоя от неговите институции, може да бъде ангажирана автоматично с оглед на това. Всъщност, за да се приеме, че това условие е изпълнено, съгласно съдебната практика е необходимо ищецът да докаже на първо място, че разглежданата институция е допуснала не обикновена незаконосъобразност, а достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти (вж. решение от 4 юли 2000 г., Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, EU:C:2000:361, т. 42 и цитираната съдебна практика). Освен това ищецът следва да докаже и наличието на двете други условия, необходими, за да се ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза, а именно наличието на действителна вреда и на пряка причинно-следствена връзка между тази вреда и незаконосъобразността, за която става въпрос.
- 30 Що се отнася по-специално до ограничителните мерки, в своето решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 62) Съдът уточнява въз основа на постоянната си съдебна практика, че „лицето, което търси защита по реда за реализиране на извъндоговорната отговорност на Съюза, носи тежестта да представи убедителни доказателства както за наличието, така и за размера на твърдяната от него вреда [...], а също и за наличието на достатъчно пряка причинно-следствена връзка между поведението на съответната институция и твърдяната вреда“.
- 31 Освен това от установената съдебна практика произтича също така, че посредством доказването на достатъчно съществена незаконосъобразност по-специално в областта на ограничителните мерки се цели да се избегне вероятността изпълнението на мисията, която съответната институция изпълнява в общ интерес на Съюза и на неговите държави членки, да бъде възпрепятствано от риска тази институция в крайна сметка да следва да обезщети вредите, които засегнатите от нейните актове лица биха могли евентуално да претърпят, без обаче тези частноправни субекти да бъдат оставени да понесат имуществените и неимуществените последици от явното и неизвинимо нарушение от страна на съответната институция (вж. в този смисъл решения от 11 юли 2007 г., Schneider Electric/Комисия, T-351/03, EU:T:2007:212, т. 125, от 23 ноември 2011 г., Sison/Съвет, T-341/07, EU:T:2011:687, т. 34 и от 25 ноември 2014, Safa Nicu Sepahan/Съвет, T-384/11, EU:T:2014:986, т. 51).
- 32 След като бяха изложени тези предварителни съображения, Общият съд счита, че е удачно да разгледа най-напред второто изтъкнато от ищеца основание, а след това — първото.

2. По второто основание, изведено от нарушение на материалните изисквания за включване в списъците

а) Доводи на страните

- 33 Ищецът поддържа, на първо място, че Съветът не е доказал в достатъчна степен, посредством конкретни факти, включването на фирмата му в спорните списъци. Освен това ищецът посочва, че в решение от 12 юни 2013 г., HTTS/Съвет (T-128/12 и T-182/12, непубликувано, EU:T:2013:312) (вж. т. 6 по-горе) Общият съд е приел, че Регламент № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 88, 2012 г., стр. 1) е бил опорочен от явна грешка в преценката, тъй като Съветът не е доказал, че дружеството действително е било контролирано от IRISL.
- 34 Така, основавайки се по-специално на решение от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (T-384/11, EU:T:2014:986), ищецът посочва първо, че Съветът няма каквато и да е свобода на преценката, що се отнася до задължението му да докаже, че спорните ограничителни мерки са обосновани, като посоченото задължение произтича от задължението му да спазва основните права, и по-специално правото на ефективна съдебна защита.
- 35 Във всички случаи доказателствата и информацията, предоставени от Съвета a posteriori, не могли да бъдат взети предвид на този етап и следователно нарушението от страна на Съвета на задължението му да докаже, че спорните включвания са основателни към момента на тяхното извършване, не може да се отстрани с обратна сила.
- 36 Впрочем в точка 55 от решение от 12 юни 2013 г., HTTS/Съвет (T-128/12 и T-182/12, непубликувано, EU:T:2013:312) (вж. т. 6 по-горе) Общият съд е приел, че Съветът е признал, че към момента на приемането на Регламент № 961/2010 все още не е разполагал с релевантните доказателства, които е представил впоследствие, нито с тези, представени от Федерална република Германия в качеството ѝ на встъпила страна по делото, по което е постановено това решение. Що се отнася до съставените през 2012 г. и 2013 г. доклади на групите експерти на Организацията на обединените нации (ООН), на които се е позовавал Съветът в конкретния случай, те също следват приемането на посочения регламент.
- 37 При условията на евентуалност ищецът посочва също така, че доказателствата, представени от Съвета a posteriori по дело T-182/12, HTTS/Съвет (вж. т. 6 по-горе), също не могат да обосноват включването на фирмата му в спорните списъци. Във всички случаи тези документи не могат да докажат, че ищецът действително е бил „притежаван или под контрола“ на IRISL. Тези документи доказват само, че ищецът е упражнявал дейност на представител на SAPID и HDSL.
- 38 На второ място, основавайки се на решение от 16 септември 2013 г., Islamic Republic of Iran Shipping Lines и др./Съвет (T-489/10, EU:T:2013:453) (вж. т. 7 по-горе), ищецът посочва, че съгласно това решение наличието на връзка между него, от една страна, и IRISL, SAPID или HDSL, от друга страна, не може да обоснове включването на фирмата му в спорните списъци. Всъщност в посоченото решение Общият съд е приел по-конкретно, че Съветът не е доказал, че IRISL е участвало пряко в дейности по ядрено разпространение.
- 39 С оглед на гореизложеното ищецът прави извод, че Съветът е нарушил ясни и точни правни разпоредби, които не пораждаат трудности при своето прилагане или тълкуване и не се отнасят до особено сложна ситуация. Следователно Съветът е нарушил задълженията, които има администрация, действаща разумно и с дължима грижа, предвид критериите, които впрочем са посочени в добре установената практика на съда на Съюза, като например в решения от

23 ноември 2011 г., Sison/Съвет (T-341/07, EU:T:2011:687, т. 36 и 37), от 25 ноември 2014 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет (T-384/11, EU:T:2014:986, т. 53) и от 18 февруари 2016 г., Jannatian/Съвет (T-328/14, непубликувано, EU:T:2016:86, т. 44).

- 40 От своя страна, в дубликата си Съветът изтъква най-напред несвоевременното изтъкване на твърдението за нарушение на задължението за излагане на доказателства в подкрепа на мотивите за включване в спорните списъци, като институцията счита, че става въпрос за ново основание, изтъкнато от ищеца едва на етапа на репликата.
- 41 По същество Съветът, подкрепен от Комисията, която се присъединява към становището му, посочва, че не е допуснал достатъчно съществена незаконосъобразност и оспорва всички доводи на ищеца.

б) Съображения на Общия съд

- 42 Следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика искът за обезщетение на основание член 340, втора алинея ДФЕС е самостоятелен способ за защита, който се отличава от жалбата за отмяна по това, че цели не премахване на определен правен акт, а поправяне на вредите, които дадена институция на Съюза е причинила на трето лице (решения от 2 декември 1971 г., Zuckerfabrik Schöppenstedt/Съвет, 5/71, EU:C:1971:116, т. 3 и от 18 септември 2014 г., Georgias и др./Съвет и Комисия, T-168/12, EU:T:2014:781, т. 32).
- 43 Освен това е безспорно, че член 215 ДФЕС, който в рамките на този договор съставлява правното основание, позволяващо на Съвета да приема ограничителни мерки срещу физически или юридически лица, установява разпоредба, която съставлява свързващо звено, от една страна, между целите на ДЕС в областта на общата външна политика и политиката на сигурност (ОВППС) на Съюза и държавите членки (вж. по-специално член 24, параграф 3 ДЕС, съгласно който държавите членки подкрепят активно и безрезервно, в дух на лоялност и взаимна солидарност, външната политика и политика на сигурност на Съюза и зачитат дейността на Съюза в тази област) и от друга страна — действията на Съюза, които включват приемане на икономически или ограничителни мерки, попадащи в обхвата на ДФЕС, които са необходими за постигане на посочените цели (вж. в този смисъл решение от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 89 и цитираната съдебна практика).
- 44 В този контекст индивидуална ограничителна мярка, като например замразяването на средства, която може да бъде наложена на недържавно образувание, сама по себе си не съставлява самостоятелен акт на Съвета, който има характер на приета срещу това образувание санкция от наказателно или административно естество, а мярка, която е необходима по смисъла на член 215, параграф 2 ДФЕС за целите на провеждането на тази специфична политика, предназначена да позволи на Съюза да постигне постепенно целения от него конкретен резултат в рамките на международните отношения, в конкретния случай по-специално да прекрати дейността на Ислямска република Иран по ядрено разпространение.
- 45 Освен това следва да се посочи, че от установената съдебна практика следва също така, че по-широката цел да се поддържат мирът и международната сигурност в съответствие с прогласените в член 21 ДЕС цели на външната дейност на Съюза, може да оправдае отрицателни последици, дори съществени, които произтичат за някои икономически оператори от решенията за прилагане на актовете, приети от Съюза с оглед на реализирането на тази основна цел (вж. в този смисъл решение от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 150 и цитираната съдебна практика).

- 46 Следователно при преценката на поведението на съответната институция Общият съд, пред който икономически оператор е предявил иск за обезщетение, е длъжен с оглед по-специално на разпоредбите на член 215, параграф 2 ДФЕС да има предвид и тази основна цел на външната политика на Съюза, освен ако съответният оператор може да докаже, че Съветът не е изпълнил задълженията си явно и безпардонно или е нанесъл вреда по посочения начин на основно право, признато от Съюза.
- 47 При тези условия, и по-специално с оглед на увеличаването на интензитета на приетите от Съвета ограничителни мерки във връзка с дейността на Ислямска република Иран по ядрено разпространение през периода, за който се отнасят обстоятелствата, предмет на настоящата иск, намесата в търговската дейност на HTTS, както и в свободата на управление на финансовите му ресурси, която произтича от наложеното с разглежданата ограничителната мярка замразяване на неговите средства, не може да се счита автоматично за основание за ангажиране на извъндоговорна отговорност на Съюза. Съгласно критериите, определени в съдебната практика, която произтича от решение от 4 юли 2000 г., *Bergaderm и Goupil/Комисия* (C-352/98 P, EU:C:2000:361, т. 42 и цитираната съдебна практика) (вж. т. 29 по-горе), е необходимо също така съдът, който се произнася по извъндоговорната отговорност, да може да установи наличието в конкретния случай на явни и непрости нарушения или на явни грешки в преценката от страна на съответната институция, що се отнася до наличието на твърдените връзки между заинтересованото лице и другите засегнати дружества, каквото на първо място е IRISL.
- 48 Освен това евентуалната отмяна на един или няколко акта на Съвета, които са в основата на изтъкнатите от ищеца вреди, дори когато подобна отмяна бъде обявена с решение от Общия съд, постановено преди предявяването на иска за обезщетение, не съставлява неопровержимо доказателство за достатъчно съществено нарушение от страна на тази институция, която да позволи отговорността на Съюза да бъде ангажирана *ipso jure*.
- 49 Освен това следва да се посочи, че за разлика от жалбата за отмяна, искът за извъндоговорна отговорност може да бъде предявен в срок от пет години от настъпването на обстоятелството, което е породило разглежданата вреда. Следователно институцията, чиято извъндоговорна отговорност е поставена под въпрос, по принцип има право да се позове в своя полза на всички релевантни обстоятелства, настъпили преди предявяване срещу нея в посочения срок на иска за обезщетение, а ищецът може да докаже размера и значимостта на претърпяната от него вреда, позовавайки се на обстоятелства, възникнали след предявяването на иска.
- 50 Що се отнася по-специално до възможността съответната институция да се позове в своя полза на всички релевантни обстоятелства, настъпили преди предявяването на иска за обезщетение срещу нея, следва да се уточни, че тази възможност съответства на необходимостта, спазвайки принципа на състезателното начало компетентният съд да определи каква е релевантността и важността на изтъкнатите от страните обстоятелства за решението му относно евентуалната извъндоговорна отговорност на Съюза. Подобна възможност е обоснована, особено в област на действие на Съюза като ОВППС, която поради естеството на своите цели и на своето съдържание се подчинява на правила и процедури, които са специално установени в договорите (вж. член 24, параграф 1, втора алинея ДЕС) и са предназначени по-конкретно да отчетат евентуалната промяна във времето на фактическото и правно положение, което е предмет на международните действия на Съюза.
- 51 В това отношение, ако доказателствата, предоставени от съответната институция в рамките на иск за обезщетение, бъдат приети за неотнормими, когато въз основа на решение съгласно дял V, глава 2 ДЕС тя е приела разглежданата мярка за замразяване на средства по силата на член 215, параграф 2 ДФЕС, това би означавало сериозно да се възпрепятства ефективното упражняване

на правомощията, възложени на институциите на Съюза в областта на ОВППС посредством договорите, които предвиждат в подкрепа на прилагането на тази политика институциите да приемат необходимите ограничителни мерки.

- 52 С оглед на тези предпоставки в конкретния случай следва да се напомни най-напред, че в точки 41 и 42 от решение от 7 декември 2011 г., HTTS/Съвет (T-562/10, EU:T:2011:716) Общият съд е приел, че отмяната с незабавно действие на Регламент № 961/2010 може да доведе до сериозно и непоправимо засягане на ефективността на приетите с този регламент ограничителни мерки срещу Ислямска република Иран, тъй като „не може все пак да се изключи възможността налагането на ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя по същество да е оправдано“.
- 53 Така в рамките на настоящия иск за обезщетение Общият съд не може да не вземе предвид релевантните мотиви и доказателства, изтъкнати от Съвета, който цели да докаже, че не е изпълнено условието за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза.
- 54 По-нататък, що се отнася до първото изтъкнато от ищеца твърдение за наличие на достатъчно съществено нарушение на материалните изисквания, позволяващи да се обоснове включването на фирмата му в спорните списъци по-конкретно поради наличието на непряка връзка между търговската му дейност и тази на IRISL (вж. т. 4 по-горе), следва да се посочи на първо място, че твърдението на Съвета, че този довод е несвоевременно изтъкнат, е ирелевантно (вж. т. 40 по-горе), тъй като още с подаването на иска си за обезщетение ищецът е основал претенциите си и на този довод, който следователно е логично продължение на разглежданото понастоящем основание.
- 55 При това положение, най-напред във връзка с квалифицирането му като дружество, „притежавано или контролирано от друго дружество“, което ищецът оспорва, тъй като не бил нито притежаван, нито контролиран от IRISL, е достатъчно да се посочи, че в конкретния случай това понятие няма същия обхват като този, който принципно се прилага в дружественото право, когато става въпрос за установяване на договорната отговорност на дружество, което от правна гледна точка е под контрола на друго търговско образувание, що се отнася до вземането на решения.
- 56 Всъщност при преценката на законосъобразността на дадена ограничителна мярка това понятие се отнася до хипотезата, в която физическо или юридическо лице, което участва в дейността по ядрено разпространение на съответната държава, може да влияе върху търговските решения на друго предприятие, с което има търговски отношения, дори ако липсва каквато и да е правна връзка между двете икономически образувания, притежаване на капитала или дял от него.
- 57 Впрочем в това отношение Съдът изрично е постановил, че качеството на образувание, което е „притежавано или контролирано“, трябва да бъде преценявано конкретно от страна на Съвета във всеки отделен случай, по-специално в зависимост от степента, в която образуванието е притежавано от друго, или от интензивността на съответния контрол, като в това отношение посочената институция разполага с известно право на преценка (решения от 12 юни 2013 г., HTTS/Съвет, T-128/12 и T-182/12, непубликувано, EU:T:2013:312, т. 48 и от 6 септември 2013 г., Bateni/Съвет, T-42/12 и T-181/12, непубликувано, EU:T:2013:409, т. 45; вж. също в този смисъл решение от 13 март 2012 г., Melli Bank/Съвет, C-380/09 P, EU:C:2012:137, т. 40—42).
- 58 При все това информацията и доказателствата, представени от Съвета в конкретния случай, съставляват релевантни, достатъчно точни и съгласувани улики, които позволяват да се приеме в рамките на настоящия иск за обезщетение, че най-малкото е вероятно HTTS да е „било под контрола и/или [да] е действало от името на IRISL“.

- 59 Така например обстоятелства като дейността на ищеца като морски представител от името на образувания, тясно свързани с IRISL, някои от които, а именно HDSL и SAPID, са използвали кораби, предоставени им от IRISL, финансовите отношения между ищеца, от една страна, и HDSL и SAPID, от друга страна, както и между ищеца и дъщерното дружество на IRISL в Съюза, доказани с одиторския доклад от 31 декември 2010 г., функциите на правен директор на IRISL, упражнявани по-рано от управителя на ищеца, г-н Vateni, и накрая — общият адрес на ищеца и IRISL Europe съставляват сбор от релевантни и съгласувани улики, които впрочем не се оспорени от ищеца, за наличието на тясна връзка между него и IRISL. Впрочем, както напомня Съветът в решение от 12 юни 2013 г., HTTS/Съвет (T-128/12 и T-182/12, непубликувано, EU:T:2013:312, т. 56), Общият съд е подчертал, че макар в рамките на иск за отмяна, с който е сезиран, той да не може да вземе предвид данните, представени от Федерална република Германия, която впрочем потвърждава част от посочените улики, не е изключено тези данни да „обосноват включването [на фирмата] на ищеца, поради това че са подробни и релевантни“, в спорните списъци.
- 60 Следователно от всички предоставени от Съвета доказателства и данни в конкретния случай се установява, че приемайки разглежданата мярка за замразяване на средства, той не е допуснал явни и непростими нарушения или явни грешки в преценката, що се отнася до обхвата на търговските отношения на HTTS с IRISL и с посредничеството на това дружество — с дейността на Ислямска република Иран по ядрено разпространение, които могат да обосноват — ако е доказано наличието на останалите условия за ангажиране на отговорността на Съюза — обезщетяване на вредите, които HTTS е претърпяло в резултат от това (вж. т. 59 по-горе). Във всички случаи ищецът не е предоставил достатъчно конкретни и релевантни доказателства, които могат да обосноват отговорността на Съвета за извършването на тежки и непростими нарушения.
- 61 От това следва, че трябва да се отхвърли първото твърдение на ищеца за наличие на достатъчно съществено нарушение на материалните изисквания за включване в списъците, тъй като Съветът не бил доказал въз основа на достатъчни доказателства, че ищецът е бил под контрола на IRISL.
- 62 Що се отнася до второто твърдение за нарушение, изведено от липсата на обосновка на включването на HTTS в спорните списъци, този път в резултат от отмяната от страна на Общия съд на включването на фирмата на IRISL и на тази на други морски дружества, сред които са HDSL и SAPID, следва отново да се посочи (вж. т. 48 по-горе), че отмяната на последните включвания не е достатъчно само по себе си да докаже, че посочените включвания на фирмата на HTTS в спорните списъци са били опорочени от достатъчно съществено нарушение, за да се ангажира и отговорността на Съюза.
- 63 В това отношение следва да се напомни, че при включването на фирмата на ищеца в спорните списъци, най-напред с Регламент № 668/2010, а впоследствие — с Регламент № 961/2010, включванията на фирмите на IRISL, HDSL и на SAPID все още не са били отменени. По-нататък, налага се основно изводът, че Съветът е приел правилно, че в конкретния случай включването на фирмата на IRISL се е основавало главно на доклад на Комитета по санкциите към Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, в който се установени три очевидни нарушения, извършени от това дружество, на ембаргото върху оръжията, установено с Резолюция 147(2007) на Съвета за сигурност. При все това с оглед на изводите, които се съдържат в този доклад, констатацията, че IRISL е участвало в дейността на Ислямска република Иран по ядрено разпространение, не може да се счита за явно неправилна в рамките на настоящия иск за обезщетение, срещу което обстоятелство впрочем ищецът не е изложил аргументи. Следователно последващата отмяна на включването на фирмите на IRISL, SAPID и HDSL в съответните списъци, която ищецът изтъква понастоящем, не позволява да се приеме, че Съветът е допуснал явна грешка в преценката, която да е толкова сериозна и неизвинима, че да обоснове ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза.

- 64 При тези обстоятелства в крайна сметка Съветът не може да бъде упрекнат, че обосновавайки включването на ищеца в спорните списъци с връзката, която съществува между това дружество и IRISL, посочената институция е допуснала незаконосъобразност, която при аналогични обстоятелства е нямало да бъде допусната от действаща разумно и с дължима грижа администрация, на която договорите предоставят конкретни правомощия като тези относно приемането на ограничителни мерки, считани за необходими в рамките на действията за поддържане на мира и международната сигурност, които могат да бъдат поставени под въпрос от дейността на Ислямска република Иран по ядрено разпространение (вж. т. 44 по-горе).
- 65 От това следва, че разглежданото второ твърдение за нарушение, изведено от незаконосъобразността на включването в спорните списъци в следствие от отмяната ex tunc на включването в списъците на фирмите на IRISL, HDSL и SAPID, също не може да се приеме, поради което второто изтъкнато от ищеца основание трябва да бъде отхвърлено изцяло.
- 66 При това положение именно в светлината на гореизложените съображения следва да се разгледа първото основание, изтъкнато от ищеца в подкрепа на иска му за обезщетение.

3. По първото основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране

а) Доводи на страните

- 67 За да докаже, че твърдяната липса на мотиви относно включването в спорните списъци съставлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти, в подкрепа на това основание ищецът се позовава главно на решение от 7 декември 2011 г., HTTS/Съвет (T-562/10, EU:T:2011:716), с което поради липса на мотиви се отменя включването на фирмата му в списъка, който се съдържа в приложение VIII към Регламент № 961/2010 (вж. т. 5 по-горе). Ищецът посочва по същество, че в това решение Общият е наблегнал основно на обстоятелството, че задължението за мотивиране съставлява основен принцип на правото на Съюза, който може да се дерогира само по императивни съображения. Следователно заинтересованото лице принципно трябвало да бъде уведомено за мотивите за включването на фирмата в същия момент, в който е уведомено за увреждащия акт.
- 68 Освен това в репликата си ищецът посочва за първи път в подкрепа на това основание довода, че нарушението на задължението за мотивиране, както и липсата на уведомяване за специфичните и конкретни мотиви за включването на фирмата му в спорните списъци в конкретния случай са нарушили и правото му на ефективна съдебна защита. Така Съветът бил нарушил основно правило, установено в правото на Съюза, което служи за защита на частноправните субекти и чието неспазване може да обоснове отговорността на Съюза.
- 69 В конкретния случай мотивите били още по-недостатъчни и следователно водели до тежко и неизвинимо нарушение от страна на Съвета, тъй като преди произнасянето на решение от 7 декември 2011 г., HTTS/Съвет (T-562/10, EU:T:2011:716) тази институция не била представила каквото и да е доказателство, което да може да обоснове включването на фирмата на HTTS в приложение VIII към Регламент № 961/2010. В това отношение ищецът се позовава по-специално на своите писма от 10 и 13 септември 2010 г., с които е поискал от Съвета да преразгледа решението си да включи неговата фирма в спорните списъци и му е предоставил някои документи в тази връзка, както и на писмото си от 23 ноември 2010 г., с което е поискал достъп до преписката, отнасяща се до него.
- 70 Накрая Съветът е нарушил правото на ищеца на ефективна съдебна защита, тъй като след постановяването на всяко от решенията, с които се отменя включването на фирмата му в спорните списъци, HTTS незабавно е било включено повторно в тях въз основа единствено на

мотиви, които са леко изменени в сравнение с първоначално изложените. Освен това посоченото поведение на Съвета се вписвало в рамките на определена нагласа, която тази институция демонстрирала постоянно по отношение на ищеца.

71 Съветът, подпомаган от Комисията, оспорва тези доводи.

б) Съображения на Общия съд

72 Преди да се направи преценка по същество на различните твърдения за нарушения, изложени в рамките на първото изтъкнато от ищеца основание, в процесуално отношение следва да се разгледа възражението за недопустимост, което Съветът извежда от обстоятелството, че ищецът се е позовал на доводите, свързани, от една страна — с нарушението на правото на ефективна съдебна защита и от друга страна — с липсата на доказателства, които обосновават включването в спорните списъци, едва на етапа на репликата, поради което тези доводи били изложени несвоевременно.

1) По несвоевременното излагане на довода, изведен, на първо място, от нарушение на правото на ефективна съдебна защита

73 В това отношение следва най-напред да се отхвърли като неотнормено твърдението за нарушение, което ищецът извежда от обстоятелството, че Съветът е включил автоматично неговата фирма в спорните списъци въпреки съдебните решения по жалби за отмяна от 7 декември 2011 г., HTTS/Съвет (T-562/10, EU:T:2011:716) и от 12 юни 2013 г., HTTS/Съвет (T-128/12 и T-182/12, непубликувано, EU:T:2013:312) (вж. т. 70 по-горе). Всъщност настоящият спор, който е ограничен *ratione temporis* от самия ищец, няма за предмет искане за обезщетение на вредите, които ищецът е претърпял поради повторното включване на фирмата му в списъците след постановяване на всяко от тези съдебни решения, а обезщетение за вредите, които е претърпял в периода от 26 юли 2010 г. до 23 януари 2012 г. (вж. т. 22 по-горе). Следователно в рамките на настоящото дело поведението на Съвета след 23 януари 2012 г. е изцяло ирелевантно.

74 По-нататък, във връзка с твърдението на Съвета, че са несвоевременно изложени и двата допълнителни довода на ищеца, които е посочил на етапа на репликата, следва на първо място да се отбележи, че в иска си HTTS ясно е изложил връзката между задължението за мотивиране по повод включването на фирмата му в списъците с лица, свързани с дейността на IRISL, и задължението на Съвета да му съобщи мотивите за това включване (вж. т. 67 по-горе).

75 При все това съгласно добре установената съдебна практика принципът на ефективна съдебна защита изисква органите на Съюза, които издават актове за прилагането на ограничителни мерки спрямо определени лица или недържавни образувания, в рамките на възможното да уведомят съответното лице или образувание за съображенията си за издаването на акта в момента на приемането му или поне в най-кратки срокове след това, за да се позволи на тези лица или недържавни образувания да се позоват ефективно на правото си на иск (решения от 16 ноември 2011 г., Bank Melli Iran/Съвет, C-548/09 P, EU:C:2011:735, т. 47 и цитираната съдебна практика и от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 100).

76 Всъщност задължението за мотивиране на увреждащ акт, което е следствие от принципа на зачитане на правото на защита, има за цел, от една страна, да предостави на заинтересованото лице достатъчно данни, за да установи дали актът е обоснован, или евентуално страда от порок, което позволява да се оспори валидността му пред съда на Съюза, и от друга страна, да позволи на последния да упражни възможно напълен контрол за законосъобразност на този акт

(решения от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 49, от 18 февруари 2016 г., Съвет/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, т. 74 и от 11 юли 2007 г., Sison/Съвет, T-47/03, непубликувано, EU:T:2007:207, т. 185).

77 Освен това, доколкото съответното лице не разполага с право на изслушване преди приемането срещу него на първоначалното решение за замразяване на средства, спазването на задължението за мотивиране е още по-важно, тъй като е единствената гаранция, която позволява на заинтересованото лице, поне след приемането на това решение, да се възползва ефективно от способите за обжалване, с които разполага, за да оспори законосъобразността му (решения от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 51, от 12 декември 2006 г., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, EU:T:2006:384, т. 140 и от 11 юли 2007 г., Sison/Съвет, T-47/03, непубликувано, EU:T:2007:207, т. 187).

78 Така, по-специално от съдебната практика, посочена в точки 75—77 по-горе следва, че задължението за мотивиране и съответстващото на това задължение право на заинтересованото лице да бъде уведомено за специфичните и конкретни мотиви на неговото включване в разглежданите списъци, целят да гарантират спазването не само на правото на защита, но също и на принципа на ефективна съдебна защита.

79 Следователно в рамките на настоящия спор за обезщетение твърдението за нарушение на правото на ефективна съдебна защита, изтъкнато от ищеца едва на етапа на репликата, трябва да се счита за доразвиване в хода на производството на първото основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране и на правото на заинтересованото лице да бъде уведомено за специфичните и конкретни мотиви за неговото включване в разглежданите списъци (вж. т. 74 по-горе). Следователно това твърдение за нарушение не може да се счита за ново основание, което е изложено несвоевременно от ищеца.

2) По несвоевременното излагане на довода, свързан, на второ място, с непредоставяне на доказателства от страна на Съвета

80 Ищецът упреква Съвета, че не е представил доказателствата, които стоят в основата на мотивите за неговото включване в спорните списъци. В това отношение ищецът се позовава по-специално на писмото си от 23 ноември 2010 г. (вж. т. 69 по-горе). Посредством тези доводи ищецът изтъква по същество наличието на нарушение от страна на Съвета на правото му на достъп до преписката.

81 По този конкретен въпрос всъщност следва да се напомни, че в точка 19 от решение от 7 декември 2011 г., HTTS/Съвет (T-562/10, EU:T:2011:716) Общият съд посочва в рамките на изложението на фактите, предшествващи спора, че преди предявяването на жалбата по дело T-562/10 Съветът действително не е бил отговорил на писмото на ищеца от 23 ноември 2010 г. В това съдебно решение обаче Общият съд се е ограничил до разглеждането на единственото основание, изведено от липса на мотиви, т.е. не е взел предвид другото основание, отнасящо се до спазването на реда и условията за достъп до преписката.

82 При все това в исковата си молба ищецът не е оспорил отказа на Съвета във връзка с молбата му за достъп до преписката, поради което това твърдение за нарушение, макар представено като евентуално нарушение на правото на ефективна съдебна защита, трябва да се обяви за недопустимо съгласно член 84, параграф 1 от Процедурния правилник, доколкото съставлява ново основание, което не почива на правни или фактически обстоятелства, установени едва в хода на производството.

83 Тъй като това твърдение за нарушение е отхвърлено, следва да се премине към разглеждане по същество на първото изтъкнато от ищеца основание.

3) По обосноваността на първото основание

84 Що се отнася до доводите, изтъкнати от страните във връзка с това основание, които са обобщени съответно в точки 67—71 по-горе, е достатъчно да се напомни на първо място, че в Регламент № 668/2010 основаниято за включване на фирмата на HTTS в приложение V към Регламент № 423/2007 е било, че ищецът е „[д]ейства[л] от името на HDSL в Европа“, като от своя страна дружеството HDSL било включено в спорните списъци, тъй като „[д]ейства от името на IRISL, като извършва превоз на контейнери с плавателни средства, собственост на IRISL“. Накрая, в Регламент № 961/2010 основаниято за включване на HTTS в приложение VIII към посочения регламент е, че то е „[к]онтролирано от IRISL или действащо от [негово] име“ (вж. т. 4 по-горе).

85 Що се отнася до тези спорни мотиви относно включването, които са напомнени във връзка с нарушението на задължението за мотивиране на първоначалното включване на фирмата на ищеца в списъка, приложен към регламент № 668/2010, следва на първо място да се приеме, че очевидно ищецът се основава на неправилен прочит на решение от 7 декември 2011 г., HTTS/Съвет (T-562/10, EU:T:2011:716). Всъщност това съдебно решение се отнася единствено до валидността на Регламент № 961/2010 във връзка с включването на фирмата на ищеца в списъка, приложен към посочения регламент, тъй като Общият съд не се е произнесъл изобщо относно непълнотата на мотивите на неговото първоначално включване, осъществено с Регламент № 668/2010. Впрочем буквалният прочит на мотивите на посоченото съдебно решение сам по себе си е достатъчен в този смисъл. Всъщност точка 39 от това решение има следното съдържание:

„При тези обстоятелства следва да се заключи, че Съветът явно е нарушил задължението за мотивиране, предвидено в член 296, втора алинея ДФЕС и член 36, параграф 3 от Регламент № 961/2010. Следователно първото правно основание [относно обстоятелството, че регламентът не е мотивиран] е състоятелно и трябва да бъде прието“.

86 Във всички случаи, тъй като не е оспорил законосъобразността на Регламент № 668/2010 посредством жалба за отмяна (вж. т. 3 по-горе), в рамките на настоящия иск за обезщетение ищецът трябва да докаже незаконосъобразността на тази ограничителна мярка в качеството на условие, което може да позволи на Общия съд — ако се предположи, че останалите условия за ангажиране на отговорността на Съюза са изпълнени, което не е доказано — да осъди Съвета да поправи твърдените от ищеца вреди (вж. т. 29 по-горе). Всъщност позоваването в конкретния случай от страна на ищеца на решение от 7 декември 2011 г., HTTS/Съвет (T-562/10, EU:T:2011:716) (вж. т. 67 по-горе) не позволява да се направи извод, че условието относно наличието на достатъчно съществена незаконосъобразност е изпълнено във връзка с първоначалното включване на фирмата на ищеца с Регламент № 668/2010, тъй като в замяна на това законосъобразността на този акт, при липса на жалба за отмяна, се презумира до доказване на противното.

87 По-нататък, що се отнася до Регламент № 961/2010, е безспорно, че с решение от 7 декември 2011 г., HTTS/Съвет (T-562/10, EU:T:2011:716) Общият съд е отменил този акт по отношение на ищеца поради непълнота на мотивите, които се отнасят до неговото включване в списъка, приложен към посочения регламент.

88 Все пак, що се отнася до ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза, която евентуално произтича от отмяната на този регламент, съгласно постоянната съдебна практика по принцип непълнотата на мотивите на даден акт не е основание за ангажиране на отговорността на Съюза (решение от 11 юли 2007 г., Sison/Съвет, T 47/03, непубликувано, EU:T:2007:207, т. 238).

89 При това положение в рамките на настоящото искане за обезщетение законосъобразността на разглежданата ограничителната мярка трябва във всички случаи да бъде преценена и в светлината на последващите мотиви, изложени от Съвета в неговото Решение 2012/35/ОВППС от 23 януари 2012 година за изменение на Решение 2010/413/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 19, 2012 г., стр. 22), с което се запазва включването на името на ищеца в списъка към Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, 2010 г., стр. 39) на следното основание:

„Контролирано и/или действащо от името на IRISL. HTTS е регистрирано на същия адрес като IRISL Europe GmbH в Хамбург и управителят му [г-н] Ba[t]eni преди това е бил служител на IRISL“.

90 Всъщност в рамките на настоящия иск, с който се цели да бъдат поправени вредите, които ищецът твърди, че е претърпял в периода от 26 юли 2010 г. до 23 януари 2012 г., тези допълнителни мотиви позволяват на ищеца, от една страна, да разбере основанията, поради които е бил включен в спорните списъци през този период, и от друга страна, на Общия съд да прецени като цяло причините, които според страните са в основата на вредите, които ищецът счита, че е претърпял през посочения период.

91 От изложените съображения следва, че настоящото основание трябва да се отхвърли изцяло.

92 Следователно искът трябва да се отхвърли изцяло, без да е необходимо да се разглежда въпросът дали са изпълнени останалите условия за ангажиране на отговорността на Съюза, нито пък Съдът да се произнася по възражението за недопустимост, изведено от погасяването по давност.

93 При тези условия не е необходимо да се уважава искането на ищеца за приемане на процесуално-организационни действия, свързани с изслушването в качеството на свидетел на неговия управител и едноличен собственик.

IV. По съдебните разноски

94 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

95 По смисъла на член 138, параграф 1 от Процедурния правилник институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

96 Тъй като ищецът е загубил делото, той следва да понесе, освен собствените си разноски, и разноските на Съвета, съгласно направените от последния искания. Комисията понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

- 1) **Отхвърля иска.**
- 2) **HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH понася направените от него съдебни разноси, както и тези, направени от Съвета на Европейския съюз.**
- 3) **Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноси.**

Frimodt Nielsen

Forrester

Perillo

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 13 декември 2017 година.

Подписи

Съдържание

I. Обстоятелства по спора	2
II. Производството и исканията на страните	3
III. От правна страна	4
A. По предмета на иска	4
Б. По възражението за недопустимост, изведено от погасяването по давност на иска за обезщетение на ищеца	5
В. По същество	6
1. Предварителни бележки относно установените в съдебната практика критерии за преценка на незаконосъобразността в рамките на иска за обезщетение	6
2. По второто основание, изведено от нарушение на материалните изисквания за включване в списъците	7
а) Доводи на страните	7
б) Съображения на Общия съд	8
3. По първото основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране	12
а) Доводи на страните	12
б) Съображения на Общия съд	13
1) По несвоевременното излагане на довода, изведен, на първо място, от нарушение на правото на ефективна съдебна защита	13
2) По несвоевременното излагане на довода, свързан, на второ място, с непредоставяне на доказателства от страна на Съвета	14
3) По обосноваността на първото основание	15
IV. По съдебните разноски	16